

Arrest

nr. 134 243 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 12 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANDEVOORDE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn op 5 augustus 1955 te Quibocolo (Maquela Do Zombo – provincie Uige) en de Angolese nationaliteit te bezitten. Uw etnische origine is Kikongo.

U groeide op in Maquela Do Zombo en woonde daar tot u in 1981 naar Luanda verhuisde. In 1997 verhuisde u naar de ‘comuna Necuto’ (provincie Cabinda). U bent sympathisant van het FLEC’ (‘Frente para a Libertação do Enclave de Cabinda’). In mei 2002 werd het dorp Necuto – waar u met uw gezin woonde – aangevallen door mensen van de partij MPLA. Alle burgers van Necuto werden aangevallen, omdat MPLA wist dat mensen van de partij FLEC in dat dorp woonden. De mensen van MPLA kwamen uw huis binnen en namen geld en andere zaken mee. Ook uw dochter (A.P.Z.) (CGVS

N° 04/11391) werd meegenomen en verkracht. U was op het moment van de aanval in het dorp Nhuca. U bleef tot 2008 in Nhuca wonen om geld te sparen, zodat u terug naar uw land Angola kon gaan. In 2008 verliet u Cabinda en verhuisde u opnieuw naar Maquela Do Zombo, waar u opnieuw handel dreef. U vernam dat uw familie naar Luanda was gevlucht en u ging in 2011 naar Luanda om u bij uw familie te voegen. Omdat u uw dochter (Z.) in Cabinda kwijt raakte en uw familie in Luanda u wist te vertellen dat ze naar Europa - meer bepaald naar België - gevlucht was, reisde u in 2011 naar België om haar te zoeken. Op 23 oktober 2011 verliet u Luanda per vliegtuig en de dag nadien kwam u in België toe. Op 25 oktober 2011 diende u er bij de Dienst Vreemdelingenzaken een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de Angolese overheid (meer bepaald het MPLA, de partij aan de macht) die u zal beschouwen als iemand van FLEC, daar u in Necuto woonde, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat de Angolese overheid (meer bepaald het MPLA, de partij aan de macht) u zou beschouwen als iemand van de organisatie FLEC laat staan dat u in de negatieve belangstelling zou staan van de Angolese overheid.

U verklaarde dat u niet terug kan keren naar Angola, omdat de MPLA jullie gezin aangevallen had en ze zich terug op jullie kan richten (gehoor CGVS, p.20).

Eerder had u aangegeven dat u van 1997 tot mei 2002 in de 'comuna Necuto' woonde met uw gezin (gehoor CGVS, p.4). U gaf aan dat in mei 2002 alle burgers van Necuto werden aangevallen, omdat MPLA wist dat er mensen van FLEC in het dorp woonden. Toen de mensen van MPLA uw huis in Necuto binnenkwamen en geld en uw dochter (A.P.Z.) – die ze verkrachtten – meenamen, was u in het dorp Nhuca (gehoor CGVS, p.8 en p.17-18). U gaf aan dat uw dochter (A.P.Z.) naar België vluchtte en er asiel aanvroeg (CGVS N° 04/11391), meer bepaald op 16/2/2004. U gaf aan dat ze hetzelfde asielverhaal vertelde als u (gehoor CGVS, p.8). In het kader van de ontvankelijkheidsfase van haar asielaanvraag, kreeg uw dochter (A.P.Z.) van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf en ook in beroep werd door het CGVS een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen, en dit omdat ze niet aannemelijk maakte geboren en getogen te zijn te Necuto (Cabinda) en ze erg onwetend was betreffende uw – beweerde – activiteiten voor FLEC (zie administratief dossier).

Toen u gevraagd werd of uw vrouw ooit problemen kende (omwille van u), gaf u aan dat er wel de aanval was (mei 2002), maar ze nadien terugkeerde naar Luanda, waar ze op haar hoede is. Toen u gevraagd werd of uw kinderen (buiten (Z.)) ooit problemen kenden (omwille van u), gaf u aan opnieuw aan dat er wel de aanval was (mei 2002), maar ze nadien terugkeerden naar Luanda, waar ze geen problemen kenden (gehoor CGVS, p.7-8 en p.17). Uit bovenstaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw gezin in de negatieve belangstelling zou staan van de Angolese autoriteiten.

Zoals eerder aangegeven gaf u aan dat u niet thuis was op het moment van de aanval op Necuto, maar u in Nhuca (Buco Zau) verbleef (gehoor CGVS, p.17-18). U gaf aan dat u na de aanval op Necuto in mei 2002 in Nhuca bleef tot 2008 en u er zaken deed (gehoor CGVS, p.19). Toen u gevraagd werd of u in Nhuca ooit problemen kende, gaf u eerst ontwijkend aan dat uw enige doel zaken doen was, om vervolgens aan te geven dat u er nooit problemen kende (gehoor CGVS, p.19). U gaf aan dat u nadien (in 2011) – opnieuw – naar Maquela Do Zombo verhuisde, waar u tot 2011 woonde. Toen u gevraagd werd wat u daar deed, gaf u aan dat u een handelaar bent en u hetzelfde deed als in Cabinda, namelijk zaken kopen en verkopen en handel drijven naar de grens met Congo (gehoor CGVS, p.5). Later gaf u aan dat u in Maquela Do Zombo gewoon op straat verkocht (gehoor CGVS, p.18). Toen u gevraagd werd of u in Maquela Do Zombo problemen kende, gaf u aan dat u er geen problemen kende (gehoor CGVS, p.5).

Uit bovenstaande blijkt niet alleen dat u zelf geen problemen kende in Necuto - u verbleef op het moment van de aanval van MPLA op het dorp immers in Nhuca, er dient eveneens te worden vastgesteld dat u gedurende negen jaar na de aanval van mei 2002 in Angola bleef wonen en er uw gewoonlijke handelsactiviteiten verderzette. Van iemand die beweert te vrezen voor vervolging van de Angolese overheid, en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij onmiddellijk zijn land van herkomst ontvlucht en zeker niet gedurende negen jaar zijn gewoonlijke – openlijke – handelsactiviteiten verderzet. Dat u hebt nagelaten

dit te doen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging of van het risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien kon u – zonder problemen – nog negen jaar in Angola wonen en werken, wat logischerwijze niet het geval zou zijn indien u daadwerkelijk gezocht werd door de Angolese overheid.

Er dient verder te worden vastgesteld dat u met een paspoort op uw naam en met uw foto erin op 23 oktober 2011 Luanda (Angola) verliet per vliegtuig (gehoor CGVS, p.16). U gaf weliswaar aan dat de smokkelaar steeds alle documenten in handen had, maar dat neemt niet weg dat u deze reis riskeerde met een paspoort op uw naam en met uw foto erin, wat aantoont dat de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' ten aanzien van deze autoriteiten niet aan de realiteit beantwoordt. Bovendien kon u – zonder problemen met de Angolese diensten belast met de grenscontrole – Angola buiten, wat logischerwijze niet het geval zou zijn indien u daadwerkelijk gezocht werd.

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit zou blijken dat u uw land heeft verlaten vanuit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of dat u zich zou kunnen beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde Angolese identiteitskaart (N°1424405) – welke geldig was tot 2/5/1995 – bevat louter gegevens betreffende uw identiteit die vooralsnog niet in twijfel worden getrokken. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), gelezen in samenhang met artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Hij benadrukt dat alle burgers van Necuto in 2002 werden aangevallen nu deze plaats bekend stond als bolwerk van het FLEC. Uit dit gegeven mag niet worden afgeleid dat hij niet specifiek werd gevisieerd. Dat hij tussen andere FLEC-aanhangers verkoos te wonen, was voor de MPLA voldoende. De actie van de MPLA moet worden gezien als ontmoediging om nog langer in Necuto te wonen en het FLEC te steunen. Verzoeker onderstreept dat het FLEC hem nooit specifieke taken heeft opgelegd. Hij is bereid om op vragen over het FLEC te antwoorden en vertoonde tijdens het gehoor een basiskennis over het FLEC.

Verzoeker vervolgt:

"Verzoeker onderstreept dat hij in Angola een zekere bekendheid geniet. Hij was jarenlang handelaar met een illegale shop nabij de weg (drukke handelsroute). Hij verkocht allerlei zaken, zoals bikini's, horloges, sjaals, etc. Omwille van zijn activiteiten ontmoette hij veel mensen die eveneens weten waarvan hij afkomstig is. Verzoeker vreest dat hij, in geval van terugkeer naar Angola en in het bijzonder Luanda, zal worden "opgemerkt" en dat hij opnieuw problemen zal krijgen. De aanval van 12 jaar geleden was inderdaad een geval van willekeurig geweld, maar Verzoeker stelt dat er nog altijd conflicten bestaan tussen FLEC en MPLA. In haar bestreden beslissing spreekt het CGVS zich niet uit over de situatie in Angola en over de conflicten tussen FLEC en MPLA, maar hult zij zich in stilzwijgen. Hieruit kan worden afgeleid dat het dossier van Verzoeker niet afdoende werd onderzocht. Er mag immers worden verwacht dat alle elementen van de asielaanvraag worden behandeld en op alle aspecten wordt geantwoord.

- Volgens het CGVS mag redelijkerwijze worden verwacht dat Verzoeker onmiddellijk zijn land van herkomst ontvlucht en zeker niet gedurende negen jaar zijn gewoonlijke openlijke handelsactiviteiten verderzet.

Verzoeker woonde in het grensgebied tussen Angola en Congo. Hij wenste terug te keren naar zijn familie in Luanda, maar had onvoldoende geld om naar daar te reizen. Hij had schrik dat zijn dochter in Luanda opnieuw zou verkracht worden als gevolg van een vergeldingsactie van de MPLA. Verzoeker stelt dat hij enkel overweegt om naar Angola terug te keren indien het politieke regime verandert en de FLEC aan de macht komt. Omwille van zijn vroeger werk kan hij heel gemakkelijk worden herkend in Luanda, en zouden aanhangers van de MPLA hem kunnen vinden. Zoals reeds eerder vermeld, is in

Afrika de perceptie van groot belang. Het interesseert de MPLA niet of hij lid dan wel sympathisant is; het feit dat hij afkomstig is uit een bolwerk van FLEC betekent voor hen dat hij een aanhanger is van het FLEC en bijgevolg mag worden bestolen, zijn dochter mag worden verkracht.

Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bijzonder om willekeurig geweld op aanhangers van FLEC en in het bijzonder zijn situatie te willen onderzoeken.

- Volgens het CGVS reisde Verzoeker met een paspoort op zijn naam en met zijn foto, hetgeen niet strookt met de verklaring dat Verzoeker daadwerkelijk door de Angolese autoriteiten wordt gezocht terwijl Verzoeker Angola kan verlaten.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor dat een smokkelaar alles voor hem regelde. Het feit dat Verzoeker Angola kan verlaten met zijn eigen paspoort terwijl hij in Angola wordt gezocht hoeft op zichzelf niet als een tegenstrijdige verklaring worden beschouwd. Van een professionele smokkelaar mag immers worden verwacht dat hij een dergelijke reis tot in de puntjes voorbereid, met inbegrip van omkoping van douaneambtenaren. Het CGVS schijnt te veronderstellen dat Angola als een westerse democratische staat kan worden beschouwd waar omkoping en corruptie niet schijnen te bestaan. In realiteit worden douaneambtenaren slecht betaald en betekent corruptie voor hen een bijkomend inkomen dat noodzakelijk is om in hun levensonderhoud te voorzien.

Uit het relaas van Verzoeker blijkt verder dat hij zeer afhankelijk was van de smokkelaar. Tijdens het gehoor bij het CGVS maakte hij duidelijk dat hij het paspoort nooit in eigen handen heeft gehad en dat hij aan de smokkelaar 5.000 USD heeft betaald voor de reis. Dit toont ontegensprekelijk aan dat de douane werd omgekocht, aangezien een enkele reis van Luanda naar Zaventem nooit zoveel kan kosten. Verder mag ook worden verondersteld dat Verzoeker niet loog over het feit dat hij de reis betaalde met zijn spaargeld. Van een persoon die geboren werd in 1955 en vele jaren lang als handelaar werkte, mag immers worden geloofd dat hij een dergelijk bedrag wist bijeen te sparen.

- Verzoeker heeft alle redelijke inspanningen geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asielrelaas.

Verzoeker heeft alle redelijke inspanningen geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asielrelaas. Daarnaast moet de asielaanvraag van verzoeker ook worden beoordeeld in het licht van zijn afgelegde verklaringen voor het CGVS. Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft. Bijgevolg is het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend."

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat voortdurende mensenrechtenschendingen in Angola trieste realiteit zijn, dat de lokale autoriteiten niet bij machte zijn om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen en dat uitwijken naar een andere regio in Angola geen optie is aangezien het land politiek en militair onstabiel is. Deze situatie duurt tot op heden voort en is algemeen bekend. Verzoeker verwijst naar informatie van Amnesty International omtrent mensenrechtenschendingen in Angola. Volgens hem blijkt hieruit dat hij bij een terugkeer naar zijn land een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

2.1.3. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de schending van artikel 3 EVRM.

Hij geeft een algemene uiteenzetting omtrent de inhoud en de toepassing van dit artikel en herhaalt dat voortdurende mensenrechtenschendingen in Angola trieste realiteit zijn, dat de lokale autoriteiten niet bij machte zijn om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen en dat uitwijken naar een andere regio in Angola geen optie is aangezien het land politiek en militair onstabiel is.

2.1.4. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, *"als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen".*

Hij geeft een algemene uiteenzetting aangaande de inhoud en de toepassing van de aangevoerde beginselen en bepalingen en vervolgt:

"Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt."

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. In zoverre verzoeker gewag maakt van een afweging van zijn belangen, dient te worden opgemerkt dat het de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling ressorteert niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. Nog daargelaten dat verzoeker niet preciseert welk artikel van de voormelde wet van 29 juli 1991 hij geschonden acht, dient te worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van deze wet, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Verzoeker baseert onderhavige asielaanvraag op de vrees dat hij zou worden aanzien als aanhanger van het FLEC. Verzoeker ontkende echter lid te zijn van het FLEC, gaf aan slechts sympathisant te zijn en verklaarde: *"Ik deed niets voor FLEC, ik behoor er niet toe"*. Hij voerde nooit activiteiten voor de partij en nam nooit deel aan vergaderingen. Zijn naaste familieleden waren evenmin ooit betrokken bij het FLEC (administratief dossier, stuk 5, p.9, 14-15).

Verzoeker baseert zich voor zijn vrees aldus louter op het feit dat hij met zijn familie in Necuto zou hebben gewoond en dat zijn familie aldaar aanwezig was tijdens de algemene aanval die gericht was tegen alle burgers van Necuto in 2002.

Nog daargelaten dat verzoeker over zijn aanwezigheid gedurende deze aanval frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde waar hij in de vragenlijst duidelijk stelde dat hij in 2002 persoonlijk werd vervolgd en geslagen (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst, p.3) terwijl hij bij het CGVS aangaf dat hij bij de aanval in 2002 niet aanwezig was en geen persoonlijke vervolgingsfeiten aanhaalde (administratief dossier, stuk 5, p.17-18), dient te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker op heden

zou worden geïmagineerd ingevolge de voormelde aanval op Necuto. Deze aanval vond meer dan twaalf jaar geleden plaats en was niet specifiek gericht tegen verzoeker of diens familie. Verder blijkt uit verzoekers gezegden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat noch zijn naaste familieleden noch hijzelf sedertdien ooit problemen kenden in zijn land van herkomst. Verzoeker nam er nochtans gewoon deel aan het openbare leven. In het verzoekschrift stelt hij zelfs dat hij enige bekendheid genoot en makkelijk herkenbaar is. Desalniettemin kwam hij in al die jaren nooit in aanraking met de autoriteiten en haalde hij geen concrete vluchtaanleiding aan. Integendeel verklaarde hij zijn land te hebben verlaten omwille van zijn dochter en om te weten te komen waar in Europa zijn dochter vertoefde (*ibid.*, p.5). Gelet op het voormelde, kan niet worden ingezien waarom de autoriteiten verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst plots wel zouden viseren.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar informatie over bepaalde mensenrechtenschendingen in zijn land, dient te worden opgemerkt dat hij, mede gelet op het voorgaande, geenszins concreet maakt dat of onder welke omstandigheden hij slachtoffer dreigt te worden van zulke mensenrechtenschendingen. De informatie die hij citeert is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op zijn persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïmagineerd of vervolgd. Hij dient dit *in concreto* aan te tonen en blijft hier in gebreke.

Verzoekers identiteitskaart heeft betrekking op zijn identiteit en bevat geen gegevens die aan het voormelde afbreuk zouden kunnen doen (administratief dossier, stuk 13: documenten).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.6. gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat de situatie in zijn land van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarnaar hij verwijst en waaruit hij citeert in het verzoekschrift kan dit immers geenszins worden afgeleid.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS